

SLADKÝ ŽIVOT

A man and a woman are standing in a kitchen, looking at each other. The woman is on the left, wearing a light blue sleeveless dress, with her hand on her hip. The man is on the right, wearing a blue striped shirt and a dark tie, leaning forward. They are both looking at each other with serious expressions. In the background, there is a window with orange curtains and a kitchen counter with a bowl of fruit.

Lynne Grahamová
Ouvertura
pro popelku

LYNNE GRAHAMOVÁ

OUVERTURA
PRO POPELKU

PŘEKLAD

BŘETISLAV ČENDA

Milá čtenářko,

už teď v lednu budete mít zajímavou příležitost se zamyslet nad tím, co dokáže čas...

Já vím, je to banalita, všichni dobře víme, že čas je neomezený vládce, zastavit se nedá, utéct se mu nedá..., ale mně jde o něco jiného. Udělal jsem totiž takový pokus: v příběžích v edici Sladký život a Sladký život Duo budete mít možnost posoudit, jak se čas podepsal na tvorbě mých autorek. V lednu si totiž budete moci přečíst příběhy Ouvertura pro popelku a Vzporná Irka, obě od Lynne Grahamové. V únoru to budou povídky Provdám se za tebe, ale... a Levandulový vrch, opět od Lynne Grahamové, v květnu pak Jak si Ital přál a Napravený nepřítel, tentokrát od Jennifer Haywardové. Jak se asi čas podepsal na způsobu, jakým autorky píší, respektive psaly? Jednotlivé texty od sebe totiž vždy dělí minimálně deset let!

Myslím, že se ale nemýlím, odvážím-li se tipnout, že budete spokojená. Protože ať už se na tvorbě – počtu vrásek a dioptrií – čas podepíše jakkoliv, láska zůstane láskou.

A to je to, o čem mé autorky pro Vás psaly v minulosti a o čem píší i v současnosti!

S láskou

Váš Harlequin

Lynne Grahamová

OUVERTURA PRO POPELKU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Maid Married to the Billionaire

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Břetislav Čenda

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Lynne Graham
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-8342-964-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-965-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-966-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Lorenzo Durante dorazil svým soukromým letadlem na letiště v Norwichi, kde na něj čekal silný terénní vůz.

Byla to už celá věčnost, co naposledy řídil sám. K jeho stylu se hodila honosnější auta, limuzíny. Díval se na ten vůz a zatínal zuby. Neměl ve zvyku si stěžovat a dávno nebyl dítě. Do téhle ošemetné situace sklouzl vlastním přičiněním a sám se z ní taky dostane ven. Rozhodně se nedalo čekat, že by si tenhle úkrok od svého zhýčkaného způsobu života užíval, ale koneckonců to patřilo k jeho trestu.

Jeho dědeček Eduardo Martelli však neústupně tvrdil, že výzva, kterou před něj postavil, žádný trest *není*. Eduardo už dávno hlásal, že vnuk potřebuje *dospět*. Enzo se naježil, jen si na tu ponižující frázi vzpomněl, okamžitě se v něm probudila jeho temperamentní povaha. Stiskl rty, štíhlá snědá pohledná tvář se mu napjala. Bylo mu sedmadvacet let a kromě univerzitních studií a období praxe ani jediný den v životě nepracoval. Proč by taky měl? Osiřel už jako dítě a po otci Narcisovi zdědil miliardy, které mu mohly zajistit víc než spokojenou existenci.

Lorenzovi prarodiče z matčiny strany nebyli zdaleka tak bohatí jako otcovi rodiče, a přece se ze všech sil snažili, aby ho získali do péče. Nejspíš díky tomu, že byli mladší a zdravější než jejich oponenti, nakonec případ vyhráli. U soudu slíbili, že vnukovi dopřejí

běžný život, jak to formulovali. Tahle snaha jim bohužel moc nevyšla, pomyslel si Enzo hořce a pomyslel na zástupy příbuzných a lidí přifařených ke klanu Duranteů, kteří ho celé dětství neúnavně bombardovali návštěvami a pozvánými, nesmyslně drahými dary a dychtivou snahou nalákat ho do nesmírně privilegovaného, uvolněného životního stylu, jaký si svého času užíval jeho otec.

Někdy kolem třiadvacátých narozenin, když završil vzdělávání a přípravu na vstup do světa obchodu, to lákání začalo nést ovoce, uvažoval Enzo dál zasmušile. Coby čerstvý absolvent univerzity, který si ze školy kromě diplomu odnesl i zlomené srdce, byl náhle zralý podlehnout svodům životního stylu playboye. Tam to celé začalo, ten pozvolný, ale neúprosný propad k požitkářství a dekadenci. Dědu s babičkou, kteří v každém směru fungovali jako jeho praví rodiče, to děsilo.

Netrvalo dlouho a za pár let došlo k nevyhnutelnému: tyto dva způsoby života se střetly a byla to fatální srážka. Eduardo a Sophie Martelliovi se dlouho snažili ignorovat skandální titulky popisující divoké eskapády jejich vnuka. Jenže ten se pak dopustil osudové chyby a na jedné společenské akci se objevil opilý po boku nalité a rozjívěné partnerky. Po skandálu, který následoval, pohár trpělivosti prarodičů přetekl. Enzo se pokaždé orosil, jen si na ten večer vzpomněl. Druhý den se pokusil omluvit, ale Eduardo Martelli ho odmítl vyslechnout, zatímco babička jen zoufale vzlykala. Zlomilo ji, že se její manžel rozhodl zlomit hůl nad vnukem, kterého tolik milovala.

To byla ona převratná chvíle, kdy si Enzo uvědomil, že nezáleží na tom, kolik má peněz, kolik má kamarádů či jaké vzrušující možnosti zábav svůdně poblikávají na obzoru. Konečně si uvědomil, o kolik víc pro něj znamená rodina, a bolest milované babičky ho zahanbila. Podmínkou toho, aby ho prarodiče znovu vzali na milost, byl přesun do Anglie, převzetí malé firmy,

kteřou dědeček nedávno získal, a pokus žít *užitečnější*, normální život. Jenže na tomhle nic normálního není, usoudil Enzo podrážděně, podle *jeho* vnímání světa ne.

Nasedl do připraveného auta a dorazil k domu, který dostal po dobu pobytu zde k dispozici. Nacházel se v místě, kde lišky dávaly dobrou noc, několik mil od nejbližšího města, a byl větší, než Enzo čekal. Byl zvyklý na prostorné bydlení, ale spíš by mu vyhovoval pohodlný apartmán se zajištěným servisem než starý venkovský dům s věžičkou. Doufal, že uvnitř bude vypadat líp než zvenčí. Vstoupil a za pár minut už nevěřícně sledoval další hrůzu v podobě starožitného vybavení a kuchyně, v níž bylo jako vymeteno. Enzo měl po cestě hlad jako vlk. Jak se má sakra zaopatřit, když neumí vařit? První obří problém, zanařikal v duchu sarkasticky, a nejspíš úvod dlouhé řady podobně otřesných zážitků. Ale on si poradí, jistěže ano.

O hodinu později znechuceně zahodil do koše objednanou pizzu a rozjel se do města najít restauraci. Žádnou nemohl objevit. Narazil na supermarket s nepřetržitou otevírací dobou, ale zavrhl ho, projel kolem, rozhodl se, že se jeden večer bez jídla objede. Místo toho zamířil obhlédnout svěřený podnik, který měl dovést do jednadvacátého století. Blok kanceláří vedle továrny, již dostal na starosti, byl rozlehlý. Až ráno dorazí do firmy coby její nový výkonný předseda, uvítají ho asi stejně nadšeně jako neštovice. Šlo o rodinný podnik a bude třeba spousty propouštění, restrukturalizace a změn v zájmu toho, aby se firma stala zase životaschopnou.

Cestou zpátky do domu minul auto zaparkované po straně silnice. Stála u něj mladá žena. Samotná žena ve tmě s porouchaným autem. Zoufale zasténal. Neměl chuť se do toho zaplétat. Nebyl žádný samaritán, ale prarodiče ho vychovali moc dobře na to, aby dokázal

ignorovat nebezpečí, která mohou hrozit ženě v takové situaci. V duchu podrážděně zaklel, obrátil vůz a rozjel se zpátky, stáhl okénko a vyklonil se...

O hodinu dříve

Skye zůstala ležet tam, kam upadla, poté co ji Ritchie od sebe brutálně odhodil. Byla tak vyděšená, že nemohla dýchat, nebyla si ani jistá, jestli to dokáže skrz mučivě rozbolavělé hrdlo. Skoro ji uškrtil, ale ještě předtím ji praštil do obličeje a do břicha, srazil ji na zem, shlížel na ni jako šílenec, plný nenávisti, a pak ji zkopal. Cítila se uvnitř zlomená, jako by se svět najednou zastavil, shodil ji z výšky a ona ještě pořád padala. Byla v šoku. Ritchie ji do té doby nikdy neudeřil. Ano, často na ni křičel, ale k žádném násilí dosud nedošlo.

Ritchie ještě pořád hulákal, pobíhal po ložnici, praskal dveřmi, chrлил na ni nadávky. Zůstala ležet nehybně, oči pevně zavřené, bála se, že se na ni zase zaměří, znovu jí *ublíží*. Nebo ještě hůř, rozčílí se, že nereaguje, a udělá něco dětem. Když Brodie, ten drobeček, viděl, že na ni útočí, rozběhl se k ní a v dojemném batolecím pokusu se ji snažil chránit. Povedlo se jí dostat se mezi něj a Ritchieho a uklidit Brodieho do bezpečí jeho pokoje. Ten horečný zásah Ritchieho rozzuřil ještě víc. Potřebovala rychle dostat sebe a děti z bytu, ale Ritchie jí v žádném případě nedovolí, aby odešla a opustila ho. Zůstala ležet na podlaze, tichá jako myš, srdce jí bušilo bláznivým tempem, dělala mrtvou.

„Ty krávo pitomá! Jdu dolů do krámu pro chlast!“ vyštěkl na ni.

Za chvíli praskly přední dveře. Zvedla se, nutila se spěchat, ale vrávorala bolestí, bezmocně sténala nad palčivou agonii pohmožděných žeber. Doklopýtala do dětského pokoje, našla tam bratříčka Brodieho, jak vyděšeně vzlyká v postýlce. Natáhla se po něm.

„Pojedeme spolu na výlet,“ promluvila na něj konejšivě

a pohladila ho po rozčuchaných světlých kudrnách. „Ale musíš být zticha.“

Vzala do náruče svou spící sestru Shonu, vytáhla ji přímo z postýlky, přibrala i deku, aby dítě zůstalo v teple. Byla bosá, po botách pátrala marně. Brodie se jí úzkostně držel, nebylo divu po tom, čeho byl právě svědkem. Dost zlé bylo už to, že ji Ritchie napadl. Nedovedla si ale představit, že by dopustila, aby ve svém neovladatelném vzteku ublížil dvouletému dítěti.

Byla to *moje* vina, pomyslela si a zaplavila ji vlna provinilé bolesti. Koneckonců se sama rozhodla, že se s Ritchiem sestěhuje. Byla hloupá, dostala nevinné sourozence do kontaktu s takovým člověkem a ohrozila je. Ale netušila to, ani ve snu by ji nenapadlo, čeho může být Ritchie ve vzteku schopný. A teď, jakmile to poznala, jakmile zjistila svoji chybu, dala se okamžitě na ústup. Nebyl čas se sbalit. Hrozilo, že se Ritchie vrátí zpátky dřív, než se jí povede zmizet. Pro věci se může vrátit později, až se všechno uklidní a on snad odejde do práce.

Rozechvělými, nemotornými prsty upnula děti do sedaček v autě a zhroutila se za volant. Krátce se pomodlila k bohu všech automobilových veteránů, aby si Mavis dala říct a nastartovala, protože tenhle staříčkový vůz, zděděný po matce, měl svou hlavu. Motor se poslušně rozeřval, ona si oddechla úlevou a vyjela. Hrbila se nad volantem, a přitom si lámala hlavu, kam vlastně sakra pojedete. Do útulku pro bezdomovce? Do ženské ubytovny? Snad ve městě bude něco takového, kde je příjmu. Pokud ne, budou muset strávit noc v autě. Uniknout Ritchiemu je jenom první krok na kamenité cestě, pomyslela si nešťastně, a znovu ji zaplavila provinilost.

Enzo se vyklonil z okénka svého auta.

„Potřebujete pomoc?“

„Vyznáte se v autech?“ zeptala se Skye s nadějí.

Enzo si v duchu povzdechl a vystoupil. V motorech se vrtal po celou pubertu. Stačil jediný pohled pod zrezavělou kapotu a bylo mu bohužel jasné, že ta stará rachotina prošla jakous takous základní údržbou snad někdy před deseti lety. „Může to být cokoli z celé řady problémů,“ pronesl suše. „Už jste někam volala? Patříte do nějakého automotoklubu?“

„Bohužel ne a nikam jsem nevolala. Momentálně nemám komu zavolat,“ odpověděla rozpačitě a couvla od něj. Připadal jí tuze vysoký a rozložitý a jaksi elegantně hrozivý, vystrojený v tom svém obleku.

Enzo si ji poprvé pořádně prohlédl. Měla světlé kudrnaté vlasy, načechrané kolem trojúhelníkové tváře jako rozcuchanou lví hřívu *a...* s tou tváří nebylo něco v pořádku. Kdyby tak vyšla ze stínu do světla jeho reflektorů, mohl by si ji prohlédnout líp.

„Přece musíte někoho mít,“ podivil se s povytaženým obočím. „Přátele? Někoho z rodiny?“

„Ne, takhle večer se opravdu nemám na koho obrátit,“ stála na svém a stísněně přešlápla.

Enzo se zarazil a nevěřícně si prohlížel její bosé nohy. „Proč nemáte boty? Dneska večer mrzne!“

„Odešla jsem ve spěchu.“ Pokusila se zasmát, ale ta snaha jako by ji dusila. Ruka jí vylétla k tváři, neušlo mu, jak sebou škubla bolestí.

„Jste zraněná,“ pronesl udiveně. „Měla jste nějakou nehodu? Mám zavolat policii?“

„Ne, policii prosím nevolejte,“ vyjekla rychle, s náznakem strachu.

„Jak vám tedy můžu pomoci?“

„Prostě jeďte dál. Zachoval jste se laskavě a zastavil jste, ale mně se pomoci nedá, ledaže byste dovedl spravit to auto,“ zamumlala roztřeseně.

„Nemůžu vás tady takhle nechat,“ namítl a shlédl na ni, jak zase přešlápla. Byla hodně malá, asi tak metr padesát, vážila nanejvýš padesát kilo i s postelí a byla mladičká. „Jistě vás můžu někam odvézt?“

Popošla dopředu a on uviděl oteklý obličej, přivřené oko a tmavě modrý šrám, který jí obkružoval krk jako děsivý náhrdelník. „*Madonna mia*, vás někdo napadl, jste zraněná! Proto jste odjela tak narychlo?“

„Ano, jsme na útěku, ale moc se nám to nedaří,“ špitla roztřeseně.

„Zavolám asistenční službu,“ oznámil jí Enzo, vylovil telefon a jen mimoděk se pozastavil nad tím, proč mluví v množném čísle, když je sama.

„Já nevím, jestli si ji můžu dovolit.“

„Tak mi dovolte, ať ji zaplatím sám,“ řekl a hledal v telefonu číslo nejbližší asistenční služby, odhodlaný najít rychle řešení a uvést věci do pohybu. „Ale teď vás odvezu do nemocnice. Potřebujete ošetřit.“

„To vypadám tak zle?“ zeptala se zpříma.

„Vypadáte jako člověk, kterého někdo škrtil a mlátil do obličeje,“ vyhrkl Enzo napjatě. Věděl, že k takovým případům dochází, ale ještě nikdy v životě se s něčím podobným nesetkal a stav téhle mladé ženy ho šokoval. „Měl by vás prohlédnout doktor, ale stejně si myslím, že nejlepší by bylo okamžitě jet na policii.“

„Já *nemůžu* na policii.“

Enzo svěsil ruku s telefonem a rozčileně se zamračil. „Vaše auto nevyzvednou dřív než zítra. Odvezu vás do města.“

„Neznám vás... Nemůžu s vámi nastoupit do auta!“ zhrozila se Skye.

„Jmenuju se Lorenzo Durante. Přátelé mi říkají Enzo. A vy jste...?“

„Skye Davisonová,“ představila se neochotně.

„Pokud se mnou nepojedete a já vás tu budu muset nechat,“ zabručel suše, „zavolám na policii a oznámím jim, kde a v jakém stavu jsem vás našel.“

„Proč byste to proboha dělal?“ zalapala po dechu.

„Pro případ, že by se vám něco stalo. Nebo že by některý řidič, který nás minul, předpokládal, že jsem vám to provedl já!“ vysvětlil zachmuřeně.

„Proboha!“ vyjekla Skye. Veškerá trpělivost ji opouštěla.

„Mám řešení. Jeden můj zaměstnanec je kvalifikovaný záchranář. Jestli budete souhlasit, Paola vás prohlédne, ale nejdřív vám opatříme nějaké boty.“

„Paola... to je ženské jméno?“

Enzo přikývl a viděl, že se trochu uvolnila, zmínka o ženě ji uklidnila.

„Ale nejdřív vám seženeme boty,“ opakoval umíněně. Evidentně to považoval za nejnaléhavější problém.

Skye kapitulovala. „Budu muset vzít autosedačky... a doufám, že vám nevadí psi.“

Enzo se nevěřícně zamračil, zatímco se jeho spolence natáhla ke dveřím vedle řidiče. „Autosedačky? A máte psa?“

Přes její rameno zahlédl v tmavém autě dítě, přikryté až po bradu dekou, a za ním spící batole. Zpod sedadla spolucestujícího vyrazilo něco malého a vrtícího se a roztančilo se mu to u nohou.

„To je Sparky,“ oznámila mu chraplavě, odpoutala dítě a uložila ho na podlahu, zatímco vytahovala autosedačku.

Do noci zasvítily reflektory dalšího auta. Enzo se sklonil, vzal malého jezevčíka a odnesl ho přímo do svého auta, než by se pes stačil rozběhnout někomu pod kola. Zatímco Skye zápasila s dětskou autosedačkou a pokoušela se ji zvednout, vzal jí ji z rukou a uložil na zadní sedadlo. Všiml si, že má moc velké bolesti na to, aby se sklonila a udělala, co je třeba, a tak zasáhl a udělal to sám, natáhl se pro dítě, uložil ho do pohodlného nosítka a znovu zaklapl pás.

„Díky,“ hlesla, trochu překvapená, že to udělal, protože Ritchie jí s dětmi nikdy nepomohl.

Chlapec začal natahovat do breku, sotva Enza uviděl.

„Neberte si to osobně.“ Skye si povzdechla. „Po tom, co dneska viděl, má z mužů trochu strach –“

„To napadení se odehrálo před ním?“ zhrozil se Enzo, zatímco Skye zvedla batole a postavila ho vedle auta, než uvolnila druhou autosedačku.

„Bohužel. Cítím se kvůli tomu provinile,“ špitla.

„Vy si nemáte co vyčítat,“ prohlásil důrazně. „Nemůžete za to, že jste byla napadena.“

Upevnil druhou autosedačku a pomohl jí do ní uložit chlapce. Když to všechno bylo hotovo, zavřel dveře za svým nečekaným nákladem. Dvě děti a pes, pomyslel si v čirém úžasu. Ale co jiného mohl udělat, než jim pomoci? Byla to naléhavá situace.

Na závěr přesunu se Skye namáhavě a pomalu nasoukala na sedadlo vedle řidiče. „Za to všechno se moc omlouvám,“ zabručela. „Takovou mrzutost jste jistě nepotřeboval.“

„Aspoň nemusím myslet na vlastní problémy,“ odpověděl klidně. „Než si v supermarketu koupíte nějaké boty, zavolám Paole.“

Jeho naprostý klid a jistota působily na její rozjitřené nervy jako balzám.

„Zůstanete v autě s dětmi?“ slyšela samu sebe.

„Rozhodně je neopustím a jistě se nám nechce je v tuhle noční dobu zase stěhovat,“ zdůraznil.

Za pár minut zastavil na parkovišti a zeptal se: „Nebo chcete, abych vám pro ty boty došel sám?“

Skye zavrtěla hlavou. I ten drobný pohyb ji bolel. Připadalo jí, že má rozjitřený každý kousek těla. „Ne, to zvládnou.“

S úlevou, že si při útěku nezapomněla vzít kabelku, se vydala do obchodu. Ochranka u vchodu si jí skoro nevšimla. Popadla košík, vybrala si z vystavených bot pár plátěnek a pospíchala do dětského oddělení pro pleny, sušené mléko, lahvičku a pár dalších potřeb pro své sourozence. V duchu přitom blahořečila tomu, že má na nákup dost peněz díky nedávnému vyúčtování daní. Šla s hlavou sklopenou, aby se vyhnula pozornosti.

Když se potom vrátila do auta, Enzo právě s někým

telefonoval, mluvil cizím jazykem. Zavolal do hotelu, kde byla ubytována jeho ochranka, a požádal Paolu, postarší ženu, aby za ním přijela do domu. Ta mu hned na úvod vyčinila, že si zase vyjel bez bodyguardů. Na oplátku jí pověděl o Skye a dětech. Chtěla vědět, proč Skye nechce jít na policii. Připustil, že nemá tušení a že na ni nechce naléhat, aby se nevylekala. Měl za to, že důležitější je pomoci jí než žádat odpovědi na něco, do čeho mu nic není.

„Paola za námi přijede ke mně domů,“ oznámil, když domluvil. „Jestli mi dáte deset minut, půjdu a koupím kávu a pár základních věcí, protože tam nemám nic k jídlu.“

„Proč ne?“ chtěla vědět, zatímco vystupoval z auta do záře světel obchodu.

Poprvé ho pořádně uviděla a nad tím pohledem zatajila dech. Byl výjimečně krásný, měl pěkně modelované lícní kosti, výraznou čelist a tmavé, hluboko posazené oči pod rovným ebenovým obočím. K tomu husté, černé, nakrátko ostříhané vlasy. Slušelo mu to, od účesu až po moderní střih luxusního obleku.

„Přijel jsem teprve dneska večer. Ještě jsem neměl čas se zásobit.“

„Bez kávy se obejdu.“

Enzo povytáhl dokonalé tmavé obočí. „Ale já *ne*.“

A s těmi slovy zamířil do obchodu, ten cizí člověk, který se k ní choval laskavě, poté co ji málem zabil muž, o kterém si myslela, že ho miluje a on že miluje ji. Bylo to ponaučení a vyplýval z něho nevyhnutelný fakt, že musí Ritchieho ze svého života vyškrtnout. Ne že by o tom měla nějaké pochyby, po tom, co jí udělal.

Enzo se vrátil obtížený několika taškami, nasoukal se za volant a zase vyjel. „Ten dům není daleko. Paola vás prohlédne a řekne, jestli se máte vypravit do nemocnice.“

„Jak bych mohla s dětmi jet do nemocnice?“ zeptala se žalostně.

„Musela jste je mít hodně mladá,“ neodpustil si poznámku.

„Nejsou moje. Je to můj bratr a sestra,“ vysvětlila mu. „Moje máma a nevlastní otec zahynuli při železničním neštěstí, je to skoro rok. Shoně byl tehdy teprve měsíc.“

Enzovi se jaksi podivně ulevilo nad tím, že mimino a batole nejsou její. Sám tomu nerozuměl, nevěděl, proč by se o takovou věc měl vlastně starat. „Je mi líto vaší ztráty.“

„Děkuju vám, ale díky těm dětem jsme se s Alanou, to je má mladší sestra, aspoň úplně nezhroutily. Kvůli nim jsme musely fungovat dál.“

„Dneska večer jste utíkala od manžela?“ zeptal se zpříma.

„Ne, od přítele. Svoji naštěstí nejsme,“ špitla. „Ten rozchod sice nebude jednoduchý, ale nemáme žádný společný majetek, nic takového.“

Enzo sjel ze silnice na příjezdovou cestu lemovanou vysokými keři vavřínu.

Spadla jí brada, jakmile uviděla velký viktoriánský dům s efektní věžičkou na jedné straně. „*Tady* vy žijete?“ žasla.

„Od dnešního večera ano,“ potvrdil Enzo bez valného zájmu. „Paola už je tady. Asi budeme muset vzít děti a psa dovnitř.“

„Ano. Nechtějte vidět, co by Brodie provedl, kdyby se probral a zůstal v autě bez dozoru.“

Na verandě před domem na ně čekala šéfka jeho ochranky. Vytřeštila oči, jakmile spatřila Enza s Brodiem v náruči. Batole kňouralo a vrtělo se jako klubko zmijí.

„Pojďme honem dovnitř,“ řekl a Paola je zavedla do prostorné haly.

„Prohlédnu Skye v obývacím pokoji,“ oznámila žena a v ruce pevně svírala lékárníčku. „Zvládnete se postarat o děti, šéfe?“